

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: **M. K.**, narozena X
státní příslušnost Ruská federace
bytem X
zastoupena Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2024, č. j. MV-152245-3/OAM-2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2024, č. j. MV-152245-3/OAM-2024, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 6. 8. 2024, č. j. CPR-24888-6/ČJ-2024-930310-V214, jímž bylo podle § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žalobkynině žádosti o vydání nového rozhodnutí, kterým mělo být podle § 122 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zrušeno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně ze dne 11. 10. 2023, č. j. CPR-27181-25/ČJ-2023-931200-SV, vydané Policií České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „PSC Zastávka“). Správní orgán prvního stupně zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání nového rozhodnutí, když sice uznal, že se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stala rodinným příslušníkem občana EU tím, že uzavřela manželství s A. B., čímž také splnila jednu z podmínek § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, nicméně shledal, že druhá podmínka naplněna nebyla, neboť v případě žalobkyně hrozí nebezpečí, že by mohla při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Žalobkyně v žalobě navrhl, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobkyně předaslala, že k zastavení řízení správním orgánem prvního stupně došlo na základě odkazu na utajované informace údajně svědčící o tom, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný následně aproboval prvostupňové rozhodnutí s tím, že žalobkyně by mohla ohrozit bezpečnost státu.
3. Žalobkyně namítla, že žalovaný (ani předtím správní orgán prvního stupně) žádným způsobem nespécifikoval, na základě jakých konkrétních jednání ze strany žalobkyně, takové nebezpečí dovozuje. Dle žalobkyně nebyly důvody užití pro závěr o hrozbě účastníka pro veřejný pořádek či bezpečnost státu blíže odůvodněny, a rozhodnutí je tak zcela nepřezkoumatelné.
4. Žalobkyně zdůraznila, že se nemůže vrátit zpět do země původu, neboť by jí tam hrozilo velmi vážné nebezpečí v podobě nenávistného a násilného jednání ze strany její rodiny a komunity, které často končí až smrtí, a to s ohledem na její rodinou neakceptované manželství, kdy důvodnost této obavy je podložena informacemi o dodržování lidských práv v zemi původu žalobkyně. Žalobkyně si není vědoma, že by se dopustila jakéhokoli nezákonného jednání, ani že by vyvíjela jakoukoli činnost zaměřenou proti společnosti, veřejnému pořádku či bezpečnosti státu.
5. Napadeným rozhodnutím je tak dle žalobkyně zjevně zasaženo do jejího práva na spravedlivý proces, když správní orgán zamítá její žádost způsobem, že jí není sděleno, jaké konkrétní její jednání bylo podkladem výrokové části rozhodnutí. Žalobkyně se tak stala toliko pasivním adresátem rozhodnutí bez možnosti obrany.
6. Takový postup správních orgánů je dle žalobkyně v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), kde dle čl. 27 této směrnice, lze výhradou veřejného pořádku omezit svobodu pohybu a pobytu občanů EU a jejich rodinných příslušníků, avšak toliko v souladu se zásadou bezpečnosti, kdy takové opatření musí být založeno výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Dle žalobkyně takto nastavené mantinely užití výhrady veřejného pořádku de facto znemožňují použití postupu, kterým je zamítnut pobyt rodinného příslušníka občana EU toliko s odkazem na utajované informace, když takto nelze dosáhnout všech materiálních kritérií, jež jsou k užití tohoto postupu

zákonem, resp. evropskou legislativou a ústavními předpisy, stanovené. S ohledem na výše uvedené, žalobkyně žádá soud, aby přezkoumal důvody, jež vedly správní orgány k zamítnutí její žádosti, a zejména posoudil otázku, zda v utajované informaci jsou obsaženy takové informace, ze kterých plyne skutečná a bezprostřední obava z toho, že by žalobkyně při svém pobytu na území mohla ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví, a zda jsou v dané informaci založeny skutečnosti, ze kterých vyplývá, že hrozí ze strany žalobkyně nebezpečí do budoucna.

7. Žalobkyně dále považovala napadené rozhodnutí za nezákonné i z důvodu jeho nepřiměřenosti, pokud jde o zjevně hrozící dopady do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejího manžela – občana České republiky. Správní orgány se dle žalobkyně otázkou přiměřenosti zabývali toliko velmi okrajově, kdy de facto shrnuly, že rozhodnutí je přiměřené a skutečnost, že žalobkyně má na území manžela, který je občanem ČR zde nehraje žádnou roli s ohledem na důvody zamítnutí žádosti. Takové povrchní odůvodnění dle žalobkyně naprosto nekoresponduje s požadavky zákona a je tak nedostatečné a nepřezkoumatelné. Správní orgány se dle žalobkyně odmítly vypořádat s tím, že žalobkyně na území ČR má vytvořené komplexní rodinné zázemí, má zde manžela, se kterým se milují, a tedy je nepochybně rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, a jako taková má právo pobývat na území ČR. V případě, kdy žalobkyni pobyt na území ČR ve společnosti své rodiny nebude umožněn, existuje zde předpoklad velmi vážného a nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně a její rodiny. V dané souvislosti žalobkyně poukázala na rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. C-127/08 ve věci Metock a spol. Napadené rozhodnutí dle žalobkyně neobsahuje jak úvahu o tom, zda závažnost protiprávního jednání, jež je žalobkyni přičítáno, převažuje nad dopady do jejího rodinného a soukromého života a z čeho to konkrétně žalovaný dovozuje, a dále vůbec neobsahuje úvahy o tom, jaké dopady napadené rozhodnutí bude mít do života manžela žalobkyně.

8. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány žalobkyni a jejího manžela k jejich vztahu nevyslechly, a tedy rozhodly bez dostatečného zjištění stavu věci, což je v rozporu s § 3 správního řádu. Úvahy správních orgánů tak dle žalobkyně nemohou být pokládány za přezkoumatelné a jde spíše o spekulace a domněnky. Z uvedených důvodů bylo dle žalobkyně napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí prvostupňové, vydáno v rozporu s § 27 směrnice 2004/38/ES, v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod, a v rozporu s právem na spravedlivý proces.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žaloba je obsahově totožná s odvoláním, přičemž má za to, že veškeré odvolací námitky žalobkyně řádně a přezkoumatelným způsobem ve svém rozhodnutí vypořádal. V podrobnostech proto odkazuje na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, které stručně reprodukoval v návaznosti na jednotlivé žalobní námitky.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy

svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že PSC Zastávka rozhodnutím vydaným podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uložilo žalobkyni pod č. j. CPR-27181-25/ČJ-2023-931200-SV dne 11. 10. 2023 správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanovenou na 1 rok. Počátek plynutí této doby byl stanoven na okamžik vycestování žalobkyně z území členských států EU. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 28. 10. 2023. Žalobkyně z území dosud nevycestovala.
14. Podáním ze dne 29. 4. 2024 požádala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněného zástupce o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 6 a odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Svou žádost zdůvodnila tím, že dne 23. 11. 2023 uzavřela manželství s občanem České republiky A. B.
15. V průběhu správního řízení byly správnímu orgánu prvního stupně poskytnuty písemné informace od Bezpečnostní informační služby (dále jen „BIS“), č. j. V375/2024-BIS-51, vztahující se k osobě žalobkyně. Informace byly správnímu orgánu prvního stupně poskytnuty v režimu utajení stupeň *vyhrazené* v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“). Utajované informace byly uchovávány odděleně mimo správní spis dle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
16. Podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců „*policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Podle § 102 odst. 4 správního řádu „pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.“
18. Soud se v první řadě věnoval žalobním námitkám zpochybňujícím přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost předně v tom, že v napadeném (a ani prvostupňovém) rozhodnutí nejsou utajované informace dostatečně specifikovány, přičemž není zřejmé na základě jakých konkrétních jednání žalobkyně je dovozováno ohrožení bezpečnosti státu ze strany žalobkyně.
19. Při rozhodování na základě utajovaných informací platí, že zprávy policie a zpravodajských služeb nemohou být „pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, bod 32). Tyto informace by tak měly obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní orgán nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, bod 22).
20. Soud se seznámil s utajovanými podklady v zabezpečené místnosti soudu, přičemž konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a srozumitelně v návaznosti na obsah prvostupňového rozhodnutí vysvětlil obsah utajovaných informací s ohledem na aplikovaný režim utajení podkladů pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně. Na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na zjištění správního orgánu prvního stupně, že utajované informace obsahují „zcela konkrétní, ucelené a podrobné informace týkající se chování účastnice řízení a jejího způsobu života. Podle správního orgánu I. stupně je zpráva dostatečně podrobná a obsahuje informace, ze kterých plyne relevantní kontakt účastnice řízení s osobami, které vyvíjely činnost proti zájmu České republiky. Zpravodajskou službou bylo zmapováno spojení účastnice řízení s těmito osobami a zpráva obsahuje popis jejich aktivit, které mohou být nebezpečné. ŘSCP uvedlo, že nad všechnu pochybnost bylo prokázáno, že by účastnice řízení mohla při pobytu ohrozit bezpečnost státu.“ Žalovaný souhlasil se zjištěními správního orgánu prvního stupně a na straně 7 napadeného rozhodnutí konstatoval, že „ohrožení bezpečnosti státu ze strany účastnice řízení totiž vyplývá z utajované informace zpravodajské služby a účastnici řízení není možné umožnit seznámení s jejím obsahem. Nelze tedy podrobně rozvést úvahy o tom, jak účastnice řízení narušuje chráněné zájmy a jak je patrně bude ohrožovat do budoucna.“ Na straně 8 napadeného rozhodnutí pak žalovaný navázal na zjištění správního orgánu prvního stupně, když uvedl: „Odvolací orgán se u správního orgánu I. stupně s utajovanou informací č. j. V375/2024-BIS-51 seznámil a dospěl k závěru, že výklad správního orgánu I. stupně odpovídá faktům, která jsou v tomto dokumentu popisována, a která se týkají konkrétního jednání účastnice řízení, jejich vazeb na osoby, které vyvíjejí činnost v rozporu se zájmy a bezpečností státu, přičemž z této informace přesvědčivě vyplývá, že účastnice řízení aktuálně představuje bezpečnostní riziko pro Českou republiku. Je specifikován časový rámec jednání účastnice řízení, prostředí, ve kterém se účastnice řízení pohybuje a kontexty, v jakých

koná způsobem, který je relevantní z hlediska bezpečnostních zájmů ČR, a to jak z mezinárodního, tak i vnitrostátního hlediska.“

21. S citovaným názorem žalovaného soud souhlasí. Podle § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.“* Soud je ve shodě se žalovaným, že citované ustanovení je nutno považovat za zvláštní úpravu ve vztahu k obecné úpravě vztahující se k odůvodnění správních rozhodnutí zakotvené v § 68 odst. 3 správního řádu. Proto v daném případě není možné úpravu obsaženou v § 68 odst. 3 správního řádu v rozsahu týkajícím se utajovaných informací aplikovat. Žalovaný se přitom v napadeném rozhodnutí (ve spojení s prvostupňovým) rozhodnutím v souladu s § 169m zákona o pobytu cizinců zabýval charakterem jednání žalobkyně, které je popsáno v utajované informaci, konkrétností zjištěných skutečností a věrohodností závěrů obsažených v utajované informaci, a to dostatečným způsobem a v takovém rozsahu, aby nehrozilo vyzrazení utajované informace a zároveň, aby napadené rozhodnutí poskytovalo dostatek odůvodnění pro učiněný závěr.
22. Soud považuje žalovaným uvedené údaje v napadeném rozhodnutí ohledně obsahu utajovaných informací za dostatečně specifikované, když pochopitelně nelze očekávat, že by bylo možné napsat do odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétní jednotlivá jednání žalobkyně, jež jsou součástí utajované informace, neboť by tím mohla být ohrožena činnost zpravodajské služby. Soud proto považuje napadené rozhodnutí ohledně specifikace obsahu utajovaných informací za dostatečné a přezkoumatelné.
23. K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti spočívající ve formalistickém a nedostatečném posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, soud uvádí, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí poměrně obsáhle přiměřeností rozhodnutí zabýval. Na stranách 8-10 napadeného rozhodnutí žalovaný mj. popsal situaci žalobkyně, že se svým manželem očekává narození dítěte. S odkazem na obsah utajované informace dovedl, že u ní dosud nedošlo ke kulturní a společenské integraci v České republice. Žalovaný dále připomněl, že v Ruské federaci má žalobkyně svou rodinu. Dle soudu je zřejmé, že žalovaný se poměry žalobkyně řádně zabýval.
24. K žalobní námitce, že napadené rozhodnutí neobsahuje úvahu o tom, zda závažnost protiprávního jednání, jež je žalobkyni přičítáno, převažuje nad dopady do jejího rodinného a soukromého života, a dále neobsahuje úvahu o dopadu rozhodnutí na manžela žalobkyně, soud uvádí, že napadené rozhodnutí takové úvahy obsahuje. Konkrétně na straně 9 napadeného rozhodnutí žalovaný popsal okolnosti ze života žalobkyně a jejího manžela a uvedl, že *„při porovnání těchto okolností na jedné straně a na druhé straně ochrany základního zájmu společnosti, který spočívá v samotné bezpečnosti státu, a který účastnice řízení ohrožuje, je nutné trvat na závěru, že nevyhovění její žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění nezasahuje do jejího soukromého a rodinného života nepřiměřeně. Nezasahuje nepřiměřeně ani do života jejího manžela, kterému žádné právo odpíráno není a není mu stanovována ani žádná povinnost. Z příběhu seznámení účastnice řízení a pana B. vyplývá, že poprvé se viděli a seznámili se v Machačkale. Panu B. tedy patrně prostředí Ruské federace není zcela cizí a může tam tedy svou manželku navštěvovat.“* Soud proto vyhodnotil žalobní námitky týkající se nepřezkoumatelnosti jako nedůvodné, neboť napadené rozhodnutí bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dostatečně odůvodněno s přihlédnutím k utajovaným informacím, protože nemohlo dojít k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces ani porušení mezinárodně-právních předpisů.

25. Následně se soud zabýval žalobní námitkou ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobkyně namítala, že ona ani její manžel nebyli vyslechnuti správními orgány, k čemuž soud uvádí, že žalovaný se na straně 10 napadeného rozhodnutí zabýval relevancí těchto výsledků, přičemž v návaznosti na zjištění, že o povaze rodinných vazeb žalobkyně nebylo sporu uvedl: *„Z tohoto důvodu nemělo ani smysl provádět další výsledky účastnice řízení a jejího manžela, neboť by nemohly přinést žádné nové informace k již zjištěnému stavu věci. O skutkovém stavu z hlediska splnění jedné z podmínek ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tedy že je účastnice řízení rodinným příslušníkem občana EU, žádné pochybnosti nepanovaly, protože nebylo nutné důkaz výsledky účastnice řízení a jejího manžela provést, nota bene v situaci, kdy by zrušením platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění účastnici řízení nevzniklo oprávnění pobývat na území (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, sp. zn. 6 As 147/2013). Účastnice řízení přitom měla dostatek příležitostí správnímu orgánu I. stupně jakékoliv okolnosti, které by v kontextu výše uvedených rozsudků Evropského soudu pro lidská práva hodnotila jako mimořádné, předestřít, přičemž podle názoru odvolacího orgánu výsledek nemá nahrazovat jiné důkazní prostředky, jimiž by měla účastnice řízení prokazovat svá tvrzení. Tato skutečnost je umocněna povahou řízení o žádosti, kdy odpovědnost za zjištění všech rozhodných okolností nenese ve smyslu ust. § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán, nýbrž právě žadatelka.“* Soud souhlasí s citovaným názorem žalovaného o nepotřebnosti výsledku žalobkyně a jejího manžela z důvodů v citaci uvedených. Navíc žalovaný správně v napadeném rozhodnutí připomněl, že žalobkyně a její manžel byli vyslechnuti v řízení o vyhoštění, přičemž jejich výpovědi bral žalovaný při svém rozhodnutí v úvahu. Dle soudu byl skutkový stav zjištěn v dostatečném rozsahu a nedošlo tak k porušení § 3 správního řádu, ani k porušení § 27 směrnice 2004/38/ES, ani k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod.
26. Dále se soud zabýval již žalobními námitkami směřujícími do věcného posouzení důvodů pro zastavení správního řízení. Soud konstatuje, že předmětné utajované informace, se kterými se soud důkladně seznámil, obsahují nejen tvrzení původce informací, z nichž je dovozen závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost České republiky, ale také popis konkrétních skutečností, z nichž toto tvrzení vychází, a jejich zdroj. Tyto informace o žalobkynině činnosti a její škodlivosti pro Českou republiku vytvářejí věrohodný a přesvědčivý základ pro další posouzení žalobkyně jakožto bezpečnostního rizika pro Českou republiku. Jedná se o konkrétní výsledky operativně pátrací činnosti BIS, které popisují aktivity žalobkyně. Z těchto podkladů pak BIS usuzuje na rizika pro bezpečnost České republiky spojená s aktivitami žalobkyně. Žalovaný tedy dle přesvědčení soudu nepochybil, pokud o takové informace opřel svůj závěr o důvodném nebezpečí, že by žalobkyně při svém pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu.
27. Jak již soud uvedl výše, považuje obsah utajovaných informací sdělený žalobkyni v napadeném rozhodnutí za dostatečný. Vzhledem ke kontaktům žalobkyně s osobami spojovanými s extremismem a terorismem, které vyvíjejí činnost proti zájmům České republiky a ohrožují bezpečnost státu, považuje soud do budoucna žalobkyni za osobu, která může ohrozit bezpečnost státu. Bližší odůvodnění tohoto závěru soud nemůže poskytnout, neboť by tím mohl narušit činnost zpravodajské služby.

28. K žalobní námitce, že žalobkyni hrozí v zemi původu vážné nebezpečí, soud uvádí, že žalobkyně nspecifikuje, zda se má jednat o nebezpečí v rámci celé Ruské federace či o nebezpečí v rámci autonomní Ingušské republiky, odkud pochází. S ohledem na obsah správního spisu a tam uplatněné námitky směřuje dle soudu žalobní námitka k situaci v Ingušsku, čímž se zabýval žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že na území Ruské federace pobývá rodina žalobkyně, se kterou má žalobkyně údajně spory, přičemž však žalobkyně žádným způsobem neprokázala, že by nemohla pobývat na jiném místě v Rusku, než je autonomní Ingušská republika. S uvedeným názorem žalovaného soud souhlasí a ve shodě se žalovaným soud dodává, že dotčená žalobní argumentace není relevantní v projednávané věci. Tvrzené obavy ze života v Ingušsku žalobkyně přdestřela již v řízení o správním vyhoštění, přičemž PSC Zastávka dospělo k závěru, že vycestování žalobkyně do její domovské země možné je. Takto tvrzené hrozby by navíc měly být dle soudu předmětem posouzení spíše v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Se svou žádostí ovšem ani v tomto případě účastnice řízení úspěšná nebyla, jak podotkl žalovaný v napadeném rozhodnutí.
29. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 27 směrnice 2004/38/ES.
30. Podle čl. 27 odst. 1 směrnice 2004/38/ES „s výhradou této kapitoly směji členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesměji být uplatňovány k hospodářským účelům.“
31. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES „opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“
32. Zmíněnou žalobní námitkou se zabýval již žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde odkázal i na přílehlavou judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále též jen „SDEU“). Žalovaný správně poukázal např. na rozsudek ze dne 23. 11. 2010, Tsakouridis, C-145/09, ve kterém se SDEU zaměřil na výklad obecných zásad čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38, přičemž uvedl, že „osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné a aktuální závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo dotčeného členského státu, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje přijetí opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti a že odůvodnění takových opatření, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“
33. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že by došlo, k porušení čl. 27 směrnice 2004/38/ES, neboť napadené rozhodnutí je v souladu s citovaným judikátem SDEU. Důvody pro obavy z ohrožení bezpečnosti státu spočívají v osobním chování žalobkyně. S ohledem na obsah utajovaných informací je zřejmé, že se nejednalo o náhodné či ojedinělé kontakty žalobkyně s osobami spojovanými s extremismem a terorismem. Tyto kontakty žalobkyně jsou aktuální, protože dle názoru soudu představují skutečné a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti i České republiky (ochrana před extremismem a terorismem,

bezpečnost státu). Rozhodně se nejedná o generální prevenci ve smyslu zmíněného judikátu. Soud proto nepovažuje za důvodnou zmíněnou žalobní námitku.

34. Dále se soud zabýval žalobními námitkami zpochybňujícími přiměřenost napadeného rozhodnutí. Již výše soud shledal, že žalovaný se poměrně obsáhle této problematice věnoval na stranách 8-10 napadeného rozhodnutí, přičemž bral v úvahu i žalobkyní zmiňovaný rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. C-127/08 ve věci Metock a spol. Soud v zájmu stručnosti odkazuje na odůvodnění přiměřenosti obsažené v napadeném rozhodnutí, se kterým se ztotožňuje. Ze strany soudu lze doplnit, že soud nesouhlasí se žalobkyní, že napadeným rozhodnutím došlo k vážnému a nepřiměřenému zásahu do života žalobkyně či jejího manžela. Žalovaný bral v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní (láskyplný vztah s manželem, těhotenství žalobkyně, doba vyhoštění 1 rok, možnost žít v Ruské federaci mimo autonomní Ingušskou republiku, atd.). Po vyhodnocení zmíněných skutečností dospěl žalovaný k závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. S jeho argumentací v napadeném rozhodnutí však žalobkyně v žalobě prakticky nijak nepolemizuje, když spíše opakuje důvody nepřiměřenosti uvedené již v odvolání. Za této situace nepovažoval soud za potřebné blíže se otázce přiměřenosti věnovat, když se ztotožnil s názorem žalovaného o přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
35. Závěrem soud konstatuje, že neshledal, že by při postupu správního orgánu prvního stupně a žalovaného (rámcové sdělení obsahu utajovaných informací v napadeném rozhodnutí a posouzení přiměřenosti rozhodnutí) neshledal porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces, ani rozpor s mezinárodně-právními předpisy.
36. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. září 2025

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.